

IGOR BERGLER

BIBLIA PIERDUTĂ

ROMAN ÎN CINCI PĂRȚI
CU O POSTFAȚĂ DE
JEAN HARRIS

EDIȚIA A DOUA
REVĂZUTĂ ȘI ADĂUGITĂ

editura rao

PROLOG

Deschise ochii, dar ochii nu se deschiseră. Mai încercă o dată. Pleoapele păreau că se mișcă. Dar nu se întâmplă nimic. Cu efort, ridică brațul. O înțepătură groaznică aproape îi paraliză de durere umărul. Duse totuși mâna la ochi. Deschiși. Pleoapele erau ridicate. Își simți genele. Clipi când le atinse. Și atunci, de ce nu vedea nimic? Încercă să se concentreze. Visa? Durerea din umăr urcă pe gât și se fixă în creștetul capului. Își mută mâna în spate, în locul unde părea înfipt un ac lung și subțire care îi intra direct în creier. Ce naiba se întâmpla? Durerea deveni și mai ascuțită un timp scurt. Simți că leșină. Îndepărtă mâna și durerea păru să cedeze. Deveni mai difuză. Simți pe degete ceva umed și lipicios. „E sânge“, își spuse. Ochii începeau să se obișnuiască treptat cu întunericul. Ce beznă! N-a mai experimentat niciodată un întuneric atât de adânc. Ochii se vor obișnui. Ușor, ușor. Făcu un efort. Răsuci capul și căută cu privirea o sursă de lumină oricât de mică, un geam, o dără difuză care să scape pe sub vreo ușă, prin vreo crăpătură. Nimic.

Era întins pe spate. Își adună forțele și încercă să își adune gândurile. Nu își amintea nimic. Pipăi cu mâinile în jur. Pământ. Inspiră adânc și un miros fetid îi umplu nărilor. Umezeală. Nu simțea aer proaspăt, deci nu era afară. „Sunt îngropat de viu“, își spuse. Apoi ridică ambele mâini ca pentru a atinge capacul sicriului. Nimic. Mâinile se înălțară în gol până la limita durerii, străpungând aerul. Măcar avea aer. Era bucuros că putea

respira chiar dacă îl dureau coastele. Nu era îngropat. Pentru a se convinge, se ridică în cot, se rostogoli pe o parte, apoi se ridică în patru labe. Nu îndrăzni mai mult. Niciun reper spațial, dezorientare totală. Părea subsolul unei case vechi. Nu știa cât de înalt era subsolul și nici unde erau pereții. Se temu să nu se lovească mai tare.

Încercă să se adapteze cât mai repede la întuneric. Își spuse, atât cât putea gândi, că trebuie să își folosească celelalte simțuri. Inspiră din nou. Același miros înțepător de pământ reavăn amestecat cu un aer stătut. Umezeală. Și mai era ceva, ceva ce nu recunoștea, ceva îngrozitor. Mirosul nu îi folosi la nimic. Așa că ciuli urechile. Măinile și picioarele îi tremurau. Pietricele îi intrau în palme. Își simți genunchii sub greutatea considerabilă a corpului ca și când ar fi stat pe coji de nucă. Se rostogoli din nou pe spate și ascultă. Nimic. Ca și întunericul, și tăcerea era desăvârșită. Niciun zgomot de pe stradă, dacă o fi fost vreo stradă pe undeva prin preajmă.

Unde era? Și cum ajunsese acolo? Ultimul lucru care îi venea în minte. Care era ultimul lucru? Era acasă. Se pregătea de culcare. Patul era făcut, pregătit pentru somn. Partea soției era goală, nederanjată. Soția îl părăsise de mult, dar el încă avea obiceiul de a o căuta înainte de culcare. Lumina de la baie era aprinsă și ușa ușor crăpată. Un obicei de demult, de când se știa. De pe vremea când îi era foarte frică de întuneric. O aprindea invariabil, în fiecare seară încă înainte de a începe să se întunece. Își părăsea micul atelier de tâmplărie pentru a urca să aprindă lumina, apoi se întorcea la mobilele lui. Întunericul atârna greu. Mai ales acolo, în orașul lui. Mai ales de când era din nou singur. Făcu eforturi să își amintească, dar nu îi veni nimic altceva în minte. Să fi adormit imediat? Poate că visa. Durerea din creștet părea totuși al naibii de reală. Încercă să se mai agațe de ceva. Încă o amintire. Parcă totuși visase ceva. I se făcuse foarte frig. Dărdăia sub plapumă. Și o umbră se prelingea pe peretele dormitorului. O umbră lunguiață și diformă.

O umbră care se apropia de patul lui. Și mirosul acela. O mână pe față. Îi cuprinse capul ca o menghină. Ceva îi zgârie obrazul. În mai multe locuri. Îi dădu sângele. O bucată de pânză îi acoperi gura și nasul. Respira tot mai greu.

Aiurea! Își duse mâna la obraz pentru a se convinge dacă a fost real. Tresări când se atinse. Șanțurile din obrazul drept îl usturau. Sânge închegat care începea să prindă crustă. Deci era adevărat. Se concentrează. Dacă brazdele din obraz făceau pojghiță, însemna că trecuse ceva timp. De când era acolo? Cât a dormit? De când era inconștient?

Un zgomot îi întrerupse firul gândurilor. Părea aproape, și totuși în afara încăperii în care se afla. Un scârțâit. Încă un zgomot. Să fi fost pași? Era un zgomot ciudat. Păreau picioare care se târâiau. Până și târâiala aceea de picioare suna diferit. Ca și cum cineva ar merge atingând ușor pământul, la intervale regulate. Un plutit șchiop. Lumină. Un pic de lumină. Se întoarse din reflex spre sursă. Era suficient de slabă pentru a nu-i răni ochii deprinși cu bezna. Văzu un fel de gaură în perete, doar că în locul ferestrei erau niște bare din fier. Gratii. Lumina venea de undeva de afară, de pe un coridor. Și creștea în intensitate. Un moment se opri. Întoarse privirea. Sângele îi îngheță. Chiar lângă el, aproape atingându-i tâmpla, văzu niște picioare. Se trase instinctiv în spate, într-o parte. Durerea era insuportabilă. Orice mișcare bruscă era cumplit de dureroasă. Făcu un efort să se adune. Se ridică în cot. Picioarele se prelungeau cu un corp gol. „Dumnezeule mare!“ Era un cadavru. Mirosul acela devenea năucitor. Se amplifică. Abia în acel moment creierul lui procesa ce vedea. Simți mirosul cu creierul. Miros de trup în descompunere. În ciuda durerii, se trase și mai în spate. Se lovi de ceva. Ceva moale. Nu era peretele, pentru că se mișca la atingere. Duse mâna la spate. O altă mână. Cineva îl apucase de mână. Scoase un țipăt, dar nu auzi nimic. Încercă să strige. Glasul îi pierise cu totul. Își scutură brațul, iar mâna care îl prinsese căzu inertă. Încă un mort.

Lumina porni din nou spre el. Și zgomotul. Creșteau amândouă. Încăperea se mai luminează puțin. Acum vedea mai clar. În fața lui zăcea un cadavru. Dezbrăcat și galben. Poate era lumina de vină. Lumina care pâlpâia gălbui. Lumină de lumânare. În spate alt cadavru. Și atunci văzu umbra care trecea peste cadavre, plutind împiedicat ca pașii de afară. Se lovi de un cadavru, se împiedică de celălalt. Palid, cu ochii larg deschiși. I se făcu pielea de găină. Inima îi gonea ca apucată de streche. Nu erau ochi. Erau găuri. Cadavrul din față nu mai avea ochi. Doar niște gropi în care întunericul părea fără sfârșit. Umbra își continuă drumul. Se proiecta pe perete. Era hidoasă.

Se ridică în picioare. Să se apere. Deși murea de frică, deși avea senzația că încărunțise brusc, deși îi tremurau mâinile și picioarele, deși simțea pe piept o piatră de mormânt, o lespede care cântărea o tonă. Auzi un scârțâit de balamale ruginite. O ușă din fier. În spatele lui. Încercă să se întoarcă, dar nu mai avu când. Frica îl cuprinse cu totul. Îl paraliza. Nu simți nimic când fu apucat din spate de o mână de oțel. O mână care îi cuprinse ceafa, îi trecu pe sub braț și îl imobiliză. Frica era prea mare. Murea de frică. Poate era mai bine așa. Era o antilopă prinsă de tigrul. Adrenalina îi anula durerea. Groaza îl anestezia. Mai simți o ușoară înțepătură în gât. Apoi i se făcu frig. Din ce în ce mai frig. Atâta mai simți. Liane de gheață începuseră să se urce pe el, să îl înfășoare. Și în clipa în care simți asta, încetă să mai simtă.

CAPITOLUL 1

Discursul lui Charles Baker fu întrerupt exact în momentul în care clopotul bisericii din deal anunța dongănit miezul zilei. În mica, dar cocheta sală de conferințe a hotelului Central Park, microfonul aproape că nu era necesar. Toată lumea se cunoștea cu toată lumea și fiecare era foarte interesat de prezentările celorlalți colegi. Cei șaiszeci și opt de invitați întoarseră la unison capul, când ușa sălii izbi violent peretele și o mână de uniforme amestecate cu gecii lungi din piele le invadă spațiul. Intelectualii nu sunt foarte obișnuiți cu purtarea grosolană a polițiștilor, mai ales a celor din țări unde recenta lor demilitarizare nu le lăsase încă răgazul de a învăța să se poarte. De la pupitru, Charles Baker făcu o glumă despre o invazie ostrogotă. Oaspeții neinvitați rămaseră în ușă. Unul dintre ei se apropie cu pași mari de pupitru și îi șopti ceva profesorului Baker la ureche. Acesta, într-un gest reflex, acoperi microfonul cu mâna. După ce ascultă cu atenție ce avea polițistul de spus, îl întrebă:

– Durează mult?

Polițistul ridică din umeri. Engleza lui era mai mult decât aproximativă. Răspunse scurt, încercând să se facă înțeles.

– I hope no. My chief tell you.¹

Charles se întreba ce treabă avea el cu oricine se întâmpla în orașul acela minuscul din mijlocul Transilvaniei. Scrisese niște cărți care aveau o vagă legătură cu locul și era în momentele

¹ Sper nu. Șeful meu spune la tine. (engl.) (n.red.)

acelea la un simpozion de istorie medievală. Polițiștii de la ușă stăteau nemișcați, cu picioarele înfipite autoritar în covorul gros de doisprezece centimetri al sălii. Între ei, se distingea o femeie tunsă băiețește care își plimba ochii prin sală și se opri să citească afișul care anunța conferința extraordinară de istorie medievală cu participarea renumitului profesor de la Princeton, Charles S. Baker, esq.¹ Presupuse că celebritatea i-o luase înainte și că i se solicita sprijinul în rezolvarea unui caz. Desfășurarea de forțe i se păru însă exagerată.

– Autoritățile locale au nevoie de calitățile mele de detectiv pentru câteva ore. Propun să luăm o pauză și să reluăm la ora patru, conform programului. Aș vrea și eu să aud expunerile colegilor mei, Johanson și Briot, de la universitățile din Uppsala și de la Sorbona. Îmi cer scuze. Mă cheamă a doua meserie.

Spuse aceste ultime cuvinte accentuându-le ironic. Știa că de când cu cele două așa-zise realizări – de când aflase și expusese lumii cel mai bine păzit secret despre Abe Lincoln și misterul cocoșei pierdute, așa cum îi spunea el, a lui Richard al III-lea – lumea îl considera un fel de Sherlock Holmes cultural. Lucrurile luaseră o așa amploare, încât primea frecvent scrisori de la fel de fel de indivizi care se ofereau să îl angajeze să dezlege tot felul de enigme, de la comori îngropate de azteci până la identitatea fantomelor care bântuiau un castel cumpărat recent de un milionar rus în Cornwall.

De regulă, stătea de vorbă cu orice țăcănit care îl aborda. Din cauza importanței oaspetelui, autoritățile locale insistaseră să îi repartizeze un polițist care să îl protejeze. Cum nu îi plăcea deloc să fie păzit ca un înalt demnitar sau ca vreun mafiot dintr-o țară estică, refuza întotdeauna astfel de oferte. Dar insistența primarului fusese atât de serioasă și de categorică, încât se gândi că două zile nu aveau să fie chiar sfârșitul lumii. Mai ales când îl văzu pe cel care trebuia să îl păzească.

¹ Esquire – formulă de curtoazie (engl.) (n.red.)

Ceru să i se promită că, dacă va dori să rămână singur la un moment dat, din rațiuni personale, bodyguardul improvisat se va retrage fără comentarii.

În seara de dinainte, la cina de bun venit de la barul-restaurant al hotelului, un individ încercase să se apropie de el cam prea mult. Părea disperat să îi înmâneze ceva. Avea în mână o mapă maronie care părea plină cu documente. Într-un târziu, intervenise bodyguardul hotelului și îl îndepărtase. Omul opusese rezistență când fu târât afară, înfigându-și tocul de la cizme în podea. Apoi, în acea dimineață, la micul dejun suedez încărcat cu delicatose, o femeie între două vârste chiar reuși să se strecoare la masa lui și să îi înmâneze un bilet. Aceasta se retrase repede fără ca Baker să apuce să reacționeze. Nu consideră că era cazul să apeleze la polițistul obez care trebuia să îl protejeze, dar care era prea preocupat să înfulece cu patru mâini minunile ce se întindeau pe cele șase mese unite de la parterul restaurantului. Vârșe, din reflex, biletul în buzunar și uitase de el.

Charles Baker nu era nici plin de aere, nici simandicos, doar că în ultimul timp oameni de toate felurile îl căutau din te miri ce motive, unele concrete, altele perfect aiurea. Își spusese că, dacă și-ar fi dorit o celebritate de felul acela, s-ar fi făcut rock star. Asta dacă i-ar fi ieșit vreodată pe gură vreo melodie care să nu semene cu toate celelalte. Singurul cântec care îi reușea într-o anumită măsură era imnul Americii, pe care se chinuise alături prietenii lui, ani în șir, să îl învețe. În altă ordine de idei, melodia era mereu aceeași. Însă cuvintele le cunoștea la perfecție. Își aminti de cântecul lui Phil Collins, *You can wear my hat*, și se gândi că, poate, ar fi trebuit să își comande batiste și cravate monogramate pe care să le ofere acestor tipuri de fani.

Cobori scările, flancat de mica armată de însoțitori care îl conduse politicos la cele două mașini. Pe el îl invitără în cea mai luxoasă dintre ele. Singurul Volkswagen al poliției

orașului. Lângă el se urcă femeia tunsă scurt. Aceasta îi întinse mâna bărbatește și se prezentă sec:

– Sunt Christa Wolf.

– Charles Baker, spuse profesorul. Poate mă puneți la curent până ajungem la comisariat. În felul ăsta câștigăm timp. Și poate o să rezolv enigma până acolo.

Spre surprinderea lui, femeia de alături îi răspunse într-o engleză fluentă cu un puternic accent britanic, într-o exprimare academică perfectă.

– Nu mergem la comisariat și nu v-am invitat pentru calitățile dumneavoastră de deducție.

Mesajul fu transmis frust, fără urmă de aroganță. Baker o privi mai atent pe femeie. Și decise că îi place. Așa era întotdeauna cu femeile. Prima impresie tindea să rămână definitivă. Deși în absolut toate lucrurile pe care le făcea în viață își păstra mereu mintea deschisă și era întotdeauna pregătit să accepte o părere contrară a ceea ce gândea el, dacă era bine argumentată, ba chiar să își schimbe părerea dacă interlocutorul reușea să îl convingă, în ceea ce privește femeile, prima impresie era totul. La Christa Wolf i se păreau interesanți ochii mari și tenul măsliniu, tunsura de băiețoi și îl intriga cicatricea care cobora de după ureche în cămașa închisă cazon până la gât.

– Și atunci, pentru ce?

– Nu vă pot spune acum, dar în câteva minute veți afla, cu siguranță.

Femeia părea că închisese discuția, așa că lui Charles nu îi rămânea decât să privească prin geamul mașinii intrarea în orașul medieval al Sighișoarei, pe care îl cunoștea atât de bine. Era pentru a patra oară acolo și continua să fie fermecat de casele strâmbe care se sprijineau una pe alta ca niște bătrâni în nevoie, obligați să se bazeze unul pe celălalt. Motivul pentru care venise prima dată era o carte care îi adusese celebritatea în rândul cititorilor obișnuiți. Pe cea academică o cucerise cu mult timp în urmă și de multe ori. La fel pe cea politică, în calitate de șef de

campanie electorală pentru șase senatori și un președinte al Statelor Unite. Toate câștigătoare. Cartea lui despre propagandă și manipulare de-a lungul a câteva milenii de istorie devenise a doua cea mai citată sursă în toate publicațiile și tezele de doctorat despre comunicare în ultimii zece ani în lume.

Mașina trecu pe sub portalul strâmt al pieței centrale a orașului, o luă la dreapta scurt, urcă scârțâit pe piatra cubică neregulată și se opri aproape de baza scârilor. În față erau mai multe mașini de poliție cu girofarurile pornite și un cordon de polițiști care încerca să țină departe mulțimea de gură-cască. Era începutul verii și în acest anotimp Sighișoara era plină de turiști. În special străini care voiau să viziteze un oraș medieval perfect conservat de la marginea lumii și să vadă casa unde se crede că s-ar fi născut prințul întunericului, Vlad al III-lea Țepeș, zis și Dracula.